

Излази суботом.

Цијена:

За ЦРНУ ГОРУ и АУСТРО-УГАРСКУ на годину 6 ф., на по године 3 ф., на четврт године 1 ф. и 50 новчића.

За БОСНУ и ХЕРЦЕГОВИНУ и све остале земље у ЈЕВРОПИ и АМЕРИЦИ: на годину 20 франка, на по године 10 франка, на четврт године 5 франка.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

Л И С Т З А П О Л И Т И К У И К Њ И Ж Е В Н О С Т .

Преплата шаље се у плаћеним писмима непосредно администрацији „Гласа Црногора“ на Цетиње, а може се и картом упутицом на пошту у Котор. Дописивању се уредничтву. Рукописи се не враћају.

За огласе плаћа се, по простору који заузму на цетињу, 7 новчића од реда за први пут, а за сваки даљи пут по 5 новчића. За огласе веће и на дуже пријеме попушта се.

СЕДМИЧНИ ПРЕГЛЕД

ЦЕТИЊЕ, 17 јула.

Кабинету лорда Салзберија мучно је владу оставити, и старој Краљини Викторији још мучније Гледстона на мјесто Салзберија на владу позвати. К томе и међународни обзирају ту морају уливисати. Континенталне силе, што састављају тројни савез, које су овим заједничкога, свака и свој особени рачун водиле инглеском силом, и тако су изненађене и забуњене исходом избора инглетијех. Па би много било, да одједном осјете и пошљедицу тога исхода. Треба им дати времена, да се мало по мало приправе како ће дочекаати долазак на владу „великога старца“.

За то лорд Салзбери није још оставку поднио, него, како се вели, хоће да чека одлуку новог парламента. У осталом то није ништа ново; напротив, то је стара пракса у инглеском уставном животу. Само у пошљедње доба лорд Виконфилд г. 1868 дао је оставку прије него се нови парламенат отворио, па се на тај примјер угледао Гледстон г. 1874, па опет Виконфилд 1880, и опет Гледстон 1886. Дакле та нова пракса не обвезује ниједног државника, да се не држи, за то либерални листови сасвијем хладнокрвно говоре о понашању лорда Салзберија послје његова пораза на изборном пољу. „Лорд Салзбери може тврдити, вели један орган Гледстонов, да преки гласови нијесу монопол Гледстонов, да и он има право на њих, да их на удницу лови, и да опозицију не може сматрати као једну сливену целину. Он може желити да види, какав ће предлог опозиција поднијети да се исправи адреса при отварању новог парламента; да види, хоће ли тако звани раднички заступници слиједити Гледстона и хоће ли се парелисти придружити антипарелистима. Али му све то неће помоћи, и биће принуђен да даде оставку“. Оваквијем поуздањем либерална штампа чека прво гласовање новог парламента!

С друге стране, сасвијем је природно, да ће се у противничком табору до пошљедњег часа надати, јер се утопљеник и за сламку хвата. Осим наде у раздор Ираца, и у држање радничких заступника, бивша се већина узда, да ће бити и међу истијем либералцима противника преке самоуправе и Гледстонове вањске политике. Што се тиче ове пошљедње, Балфур је у Глазгову држао значајан говор, у коме је истакао велику бригу, какве ће се политике држати нова влада односно Египта и у опће односно британских интереса у Африци. „Но моја се брига и страховање — наставило је говорник — не ограничавају само на ово. Изгледа у Јевропи нијесу такви, да их одговорни државници посматрати могу без предосјећања, да су близу велики догађаји, који морају дотакнути и британске интересе и који би их се могли штетно додирнути. Ако би ова криза наступила, док узбуде слаба управа Гледстонова на влади, можемо ли ми поуздањем очекивати, да ће британска част и британски интереси снажном руком бити уздржани, и да ћемо уживати онај „мир са кашњу“, што је био највећи понос влади кроз ово пошљедњијех шест година?“

Дакле, дакле се неки на континенту тјеште, да либерална влада неће мијењати досадању инглеску вањску политику, у самој се Инглеској сасвијем дружије мисли.

Што се тиче изјава руских и француских листова о предстојећој промјени у Инглеској, оне су врло уздржљиве. Толико „Варшавски Дневник“ пише: „На сваки начин двије крушне разлике наступиле у инглеској политици. Прије свега, агресивни елементи ће бити уздржавани, а неће се напријед потицати, као што је то чинио лорд Салзбери. А друго неће бити више онога пристрасија према Немачкој и Аустро-угарској и оне склоности поддржавати их противу Русије, што је тако карактеризирало инглеског примјера, који се сада приправља да се уклони. Сада се може рећи увјерењем, да је у случају рата на јевропском континенту неутралитет Инглеске потпуно осигуран. А ово увјерење може да буде најбоље средство, које неће за дуго вријеме допустити да тај рат букне“.

Петроградско „Н. Времја“ доноси врло интересантан допис од свог бечког дописника о Мароканском питању, које је од неког времена обратило на себе пажњу свијех западних држава. Ево тог дописа у изводу: Шпањска у пошљедње вријеме почела је прати прву улогу како у немачкој, тако и у инглеској политици, попут улоге Турске, што игра у источном питању. У Цариграду сви напори да се пробуди какав антагонизам између Турске и Русије нијесу постигли своје сврхе, већ напротив Султан се приближио Русији и Француској. У Мадриду пак изгледа као да се уста дипломатија заузима, да завади Шпањску са Француском, и да прву привуче к лиги мира. Протекционистичка политика француска као да је тој акцији одила на руку, али ипак Немачка до сада није се могла тијем помоћи. Један дипломат назвао је мароканско питање „источнијем питањем на крајњем западу“. Одломак арапског калифата, мароканска Царевина постала је као Турска или Египт пољем утркивања јевропских сила. Први такмачи ту су као и у Египту Инглеска и Француска. Прва се већ ту угњјездила по градовима са својим трговцима, мисионарима и гувернанткама, које не само васпитају дјецу него се и удају за старијим гувернерима појединијех покрајина. Француска развија опет ту свој утицај особито из Алжерије и то преко шерифа Фезанског. Шпањска пак не може доустити, да ту завладају други јевропци.

И ту је Инглеска дозвола у помоћ Немачку, којој је било допекле и пошло за руком за вријеме Бисмарково и пок. краља Алфонса. За тијем су Инглеси ту тискали Италију, која је у истијем односима према Тунису као Шпањска према Мароку. Но није било успјеха. Али сада као да је Немачка опет отпочела акцију у том питању. Да предочије мадридску владу средством трговинског уговора, и да изазове сукоб између Шпањске и Француске у мароканском питању, то је у главијем програму, кога се има држати нови немачки посланик у Мадриду Радович, који се у Цариграду добро упознао са мароканским питањем. Али задовољити Шпањску у Мароку, не може се већ удаљењем отуда инглеског утицаја, који је у Мароку тако дубоко завладао, да већ не може натраг. А то неслагласије инглеских и шпањских интереса у Мароку иде у корист Француске. Толико бечки дописник петроградског листа.

Уз то је продрла вијест у јевропском новинарству о једном великом инглеском неуспјеху у Мароку. Упорном настојању инглеског посланика у Фезу било је пошло за руком, да склопи мароканског Султана на један уговор са Инглеском. Уговор се тај имао потписати 6 јула; кад изненада Султан изјављује, да неће уговор потписати, и вели се, да је инглески заступник Смит огорчен Фез оставио. Понашање Султаново приписује се, наравно, Француској, која стоји на опрезу, да Инглеска не посједне Танжер, или коју другу тачку на обали мароканској. Јасно се може увидјети, вели римска „Опшине“, да би се то међусобно неповјерење могло изродити у врло опасан сукоб. Али, срећом, на мјесто Салзберија долази Гледстон, те може узалудња бити сва мука Радовича, новог немачког заступника у Мадриду. На сваки начин и у овом новом питању лорд Салзбери оставља своме пријемнику једну главоболу више.

Бечки „Кор. Биро“ доставио нам је пресуду војничког суда у Софији противу ошних пат. пота бугарских, који се нијесу слагали са Стамбуловом. Та је пресуда морала огорчити сваког образованог човјека, који не служи тројноме савезу. Али је француска штампа дала највише одушке томе хуманитарном огорчењу. „Танж“ не може, да нађе довољно ријечи да жигоси Стамбулова, тог малог Робеспјера, који измишља завјере, да смиче главе својих противника. Цијела се онтужба оспивада на лажима и денуцијама; и тај софиски суд одирао је кукавцу комедију. Ако је ствар Паничина потакла једну завјеру, ова ће пресуда изазвати другу. „Париз“ мисли, да Принц Фердинанд припрева сличнијем просевима револуцију противу себе, која ће брзо букнути.

Уз то нам је бечки „Кор. Биро“ доставио, да су у Софији похитали већ и извршењем смртних пресуда софиског суда....

Грозно!

О ГЛЕДСТОНУ.

Задареки Српски Глас пише:

Промјена ова знаменита је и за извањску политику. Гледстон није привржен тројном савезу, него је пријатељ Француској и Русији.

Доказују неки, да ова промјена неће имати утицаја на јевропску политику, јер Гледстон није ријечи проговорио против Салзбери све извањске политике, јер је сав заузет за преко питање. То је само на полак истицито. Гледстона ће много забавити унутрашњи послови, који га чекају. Ту је закон изборни, који мисли мијењати, па радничко питање и преко питање. Кад би их сретно ријешило, окрупно би своју и тако славу прошлост. Али никаква инглеска влада неће и не може гледати скривенијех руку све оно, што се око ње по свијету догађа.

О извањској политици говорио је Розбери, приврженик Гледстонов, коме се сада највишеје и портфељ извањских посала. Он је рекао, да либерална странка пристаје на извањску политику досадашње владе, ако је искрена.

Ту зем лежи: ако је искрена!

До сада баш се увјек приговарало Салзбери у, да није искрен у извањским пословима. Питали су га толико пута: има ли каквијех свеза и обвеза с државама тројнога савеза? Он је то порицао. Другијех није могао потпуно, јер Инглеска не може ступити ни у какве свезе без знања парламента. Али ипак, покрај ових изјава досадашњег првог министра, извесно се говори, да је он, између осталог, обећао своју помоћ и своју заштиту Италији у случају рата. Инглеска је у пошљедње доба смирала за потајног четвртог друга у савезу држава средње Јевропе. Инглеска

је баш у некијем приликама потицала и изазивала сукобе између великих држава на континенту.

Она је ријеч Гледстонова пријатеља разумљива. И без ове изјаве зна се, да Гледстон неће у извањској политици ићи стопаном лорда Салзберија, као ни у унутрашњој.

Свакако Гледстон има сад пред собом највише вољне и племените задаће унутрашње. Сви пријатељи слободе и напретка, који су се његовој побједи обрадовали, пратиће одушевљењем овај његов рад. Риједак је ово, и једини је ово човјек на свијету, који у својој осамдесет тројој години намијенује пошљедње дане свога живота на обраду потлаченијех и погаженијех народа.

ПРЕГЛЕД ЛИСТОВА.

Загребачки „Србобран“ пише:

Нарочито од кад су настали ови љоти „најси даши“, јевропски политички гамени не могу да дочепају ни једну кост за преживање, те се по обичају своме, опет бацају свом силом на српски народ. Особито им се осладила Србија и Црна Гора. Нема дана, а да немам не изнесе на назар какав „пикантан скандал“ о Србији и Црној гори.

У пошљедње вријеме не хтједоше да поштеде чак ни саму личност владоца Црне Горе и Брда. Гладни и жедни скандала и несреће, политички гамени дочепају ма какву чисто приватну ствар ма које личности, па испреду из тога читав низ политичких несрећа и то све сваде на снажна плећа црногорског Господара.

И све се то сјутра дан опровргне најјачим доказима и са највјеродостојније стране — и сво је то узалуд. Политички гамени и даље вичу: није кошено, већ је стрижено, и на сваку ријеч истине надовежу по десет нових лажки. А кад им не упали на црногорском стијењу, онда тај трошак мора да исплати плодна Шумадија.

Но Србија и Црна Гора овдје су узете као два посебна видљивија примјера из живота српског народа. Али политички гамени исто тако, па још и гадније, тргују и са осталим српским народом, са цијелим Српством: и са овим у Аустро-Угарској, па чак и са оним у Отоманској царевини. Нас овдје озлоглашују и код државне власти и у просвећеном свијету као „волондајини“ и „дивљако“, неспособне за сваки културни и политички живот, а то него чине и са нашом браћом у Отоманској царевини.

Смјер те гадне трговине очигледан је: некомо то тако ваља, да се у Србији и Црној Гори вјсчито подржава неко ровито и зло стање, или бар да се оно као тако престава ономе великом необавјештеном свијету. С друге стране опет задатак је политичких гамена, да свију раздор и омразу међу двије српске државе, а пошљедњих дана покушали су неколико пута, да заваде Србију и са отоманском царевином преко отоманског посланика у Биограду. А посебан им је опет задатак, да нама Србима у Аустро-Угарској и Турској онемогући сваки напредак, па и онастанак: свијући међу нама раздор и опадајући нас код власти државне. Па поред све очигледности тога нитковлука ипак се нађе свијета, гдје тај нитковлук успијева.

Петроградско Н. Времја пише:

Извјешта, не само француске него и иностране штампе, о физиономији овогодније прославе народне светковине у Паризу (2—14 јула), доноси да је главна црта те физиономије била безбројне и бесконачне разне изјаве симпатија према Русији. Почивући од војенијех музика, које су свирале руску химну одма иза „Марсељезе“, до извозника кола искривенијех рускијем и францускијем заставама, сва светковина, као по каквом договору свијех безбројнијех сученика, громко је свједочила необуздану потребу изјавити осјећања, која велика већина француског народа гоји према Русији. Ове демонстрације су особито знамените са својевољног учешћа у њима од масе парижког становништва, које прелази два и по милиона душа, у ком ореплаује радничка класа.

То нас ни мало не изненађује, јер имамо доказа да је овај нови необуздани излив симпатија према Русији пошљедница

то заборавити док сам год жив. Ђешпер и завишенијег призора не може да буде на овоме свијету“.

РУСКА ТРГОВАЧКА ЕКСПЕДИЦИЈА У БИОГРАДУ.

Под овим насловом „Одјек“ пише:

Руско министарство финансија заузе бригом да олакша и појача извоз своје мануфактуре, дигло је не давно царину са страног памука који се у земљи прерађује и прерађен извози. „Московски берзански комитет“ образовањем нарочите комисије под предједнитвом господина Саве Тимофејевића Морозова, представника једне познате московске фирме, да проучи питање о извозу мануфактурних и других еспана руских на пијаци балканских држава. Први корак ове комисије био је, да изашле нарочиту експедицију да проучи те пијаци и услове под којима би могуће било успијевање руске трговине и повјерљиви тај посао одличним грађанима Москве: Герасиму Ивановичу Билинину, Павлу Сергијевичу Зорину и Николају Николајевичу Клушенцову. А познате руске фирме: Сава Морозов син и комп., Захар Морозов, Викули Морозов, Асаф Баранов, П. И. Кошкин, Браћа Баранови, Тверска, Треггорна и Даниловска мануфактура, Ото Вогау и друштво „Емил Циндељ“, снабдијели их својим пуномоћствима.

Ова експедиција кренула се на пут и пробавивши неко вријеме у Румунији, походила је ово дана Биоград.

Наш трговачки свијет одзвао се са свим искреном жељом руских гостију, и као што смо сазнали, московска трговачка експедиција успијела је да свестрано и тачно позна нашу пијаци, услове њеног кредита, трговачке обичаје и т. д. а упоређивањем образаца руских еспана које је собом динијела, са еспанама који се на нашој пијаци траже, могла је сазнати, који би за прво вријеме могли имати продању на нашој пијаци.

Билежећи са задовољством овај, за све нас, пријатан резултат рада г. Билинина, Зорина и Клушенцова, константујемо уз то факт необичне срдчаности са којом су наша трговци дочекали и испратили драге нам госте. Иницијативом председника трговачког удружења г. Стаменковића, држана је свечана сједница у част њихову, у коју је, сједицу, позван био и г. Д. А. Тимирјазов, чиновник руског министарства финансија, који се у нашој средини од неког времена налази; трговци, без разлике политичке боје, приредили су им банкет на ком су присуствовали: министар привреде г. Душмановић, руски посланик г. Персијани, г. Д. А. Тимирјазов изасланик руског мин. фин. А. С. Сомов секретар посланства, Ив. А. Персијани и г. М. В. Јуркевич кореспондент, који је немало труда уложио, да се руски трговачки свијет упозна са стањем наше пијаци.

На свршетку спомињем се благодарношћу, да је цијела колекција образаца руских мануфактурних еспана, тако добрих по изradi и каквоћи, подарена нашем царинском музеуму, то је тиме створена

прилика да образце виде и они који за кратко вријеме борављена експедиције нијесу успијели видјети их а интересују се њима. Изложене образце посјетили су и прегледали: Њег. Високопреосв. митрополит Михаил, г. г. Регенти и министри.

Сјутра 8 Јула, наши гости већ ће бити својим кућама у матушки Москви; надамо се, да ће упечатли о Србији које ће г. г. Билинин, Зорин, и Клушенцов извјесно подијелити са Москвом, имати повољних посједица по Србију и српски народ, свагда одушевљен за братску Русију и њеног цара.

ДОПИСИ.

Подгорица, 15 јула.

Ево и мени да Вам се јавим с овога краја. Обилата киша која је до ономд за неколико дана падала као у јесење доба напонила је земљу фала Богу, тако у Зетци, Кучима, Пиперима и Бјелопавлићу род ће бити добар. За Подгорицу и Ђенкопоље ова је киша била доцна јер се већ све било осушило. Дуван нам је пошто скакавац и црв, а прије 8. дана кад је киша почела падати, више Дољана се провалио облак и силан град за дуго падао, тако да је грожде потукао најгђе како се рачуна просеино да су два дијела рода уништена. За Подгорицу је велика штета; штета се рачуна на грржљу најмање 25 хиљада форинти! И у Кучима је било велике штете од града и поплаве јер је многим вода понијела земљу.

Стање је здравља фала Богу најповољније, а народ у околини весео што ће му храна родити.

Покрајени иницијативом и дарезљивошћу Њ. Височанства Господара Књаза општина је наша поправила стару Сахат-Кулу и поставила сат — а већ је звонило било из давњи времена. Општину је поправила куле, набавка сата и постављање коштела до једну хиљаду форинти. Ово билежам као један напредак учињен за ову варош. Нека је наша особита благодарност Њ. Височанству на учињеној помоћи од 200. форинти, а поштовање општинском часништву и њеном предједнику г. Марку Пејановићу на положемом труду око тога.

Подгорица и н.

Књижевност, умјетност и просвјета.

(Поговор на драму „Царев Лаз.“) Новосадско „Наше Доба“ пише:

Под овим насловом написао је наш познати пјесник г. Радоје Црногорац драму „Царев Лаз“ 1712. године, када у Црној Гори владаше Владика Давило I. Петровић-Његош, навали турска војска од 60.000 људи под вођством Ахмет пашом. Црногорци, под водством владике Давила, дочекају ту силу на међи ријечке и Ђешанске нахије, потуку до 30.000 непријатеља и од тада се то мјесто прозове „Царев Лаз“; а и та победа — једна од највећих црногорских — позната је под тим именом у историји.

је потраживала најбоље начине да спријечи успијех руске политике.

Тријење цара Александра изцрпило се и он је био готов да тргне мач за увријеђено достојанство Русије и да заштити грке, који су у очајању молили Инглеску да их прими под своју заштиту, али прерана смрт прекратила је његов живот, који је тако богат историјским догађајима.

Његов наслједник, цар Никола, морао је одма да ријешити питање, да ли да се ратује или не ратује против Турке. Ово је он морао ријешити тијем прије, што су руско „долготеријеније“ узимали у Цариграду као слабог, а то је нанјело велику штету рускоме угледу на Истоку. Цар Никола с државничком увиђаошћу, која му је била својствена, подијелио је ствари које су имале да се ријеше с Портом на два питања — једно грчко, које је могло бити ријешено само заједничким судјеловањем Јевропе, а друго, које се тичало тога што је Порта нарушила разне обавезе, које су нале на њу по уговорима међу њом и Русијом. Ово питање, као чисто руско питање, морала је ријешити непосредно Русија, не питајући за савјет своје савезнице. Овијем је Цар Никола остао вјеран основном начелу источне политике, коју су водили његови царствени претци, који су непрестано настојали да уклоне посредовање Западне Јевропе у односима Русије са Туреком.

Руски отпираник послова у Цариграду, Минчани, предао је Порти ноту у којој су били изложени руски захтјеви: Русија је тражила да се турска војска изведе из Дунавских књажевина и да се у њима успостави ред који је одређен уговорима и који је постојао до 1821 године; да се одма ослободи српски изасланици и да се даду србима привилегије које су им одређене по Букурешком уговору; најпослије, да Турска пошаље своје изасланике у један од пограничних градова ради тога да се дође

У истом боју и храбри владика Давило рањен је био сабљом по грудима а направи крст, који је имао на себи, задржао је те рана не бјеше самртна. То је дало повода нашем пјеснику, да догађај изради у драматском облику и тако је написао речену драму у три чина, од које одломак (из трећег чина) и ми овдје читаоцима износимо. — Исписаћемо овдје у кратко и цијо садржај њен. — Чин први се догађа на Цетињу и у Стамболу. Владика Давило долазе тужбе од околне подјармљене браће, како су их Турци жестоко пригњечили и чине неспособна зла, па га моле за помоћ. Владика се савјетује с главарима како да то учине те одлучују, да из Црне Горе шаљу чете на све стране, које ће бранити рају од Турака зудумбара. У Стамболу цару Ахмету долазе тужбе на ове чете црногорске. И он позива на савјет своје паше и одређује велику војску под Ахмет-пашом, да иду и униште Црну Гору. Међутим у истом савјету избија супротно мишљење, којему као преставник се јавља Смаил-паша који — док се остале паше хваљашу, да ће цио свијет покорити — разборито доказује, да не ваља тако непромишљено нагнати, јер може до зла довести. Умјесто да се на његове ријечи као што треба осврну, њега оптужују као издајцу и плашкивица, те га као таквог цар осуђује на вјешала: једино свом пријатељу Солим-паша има захвалити што се то замијењује тамницом и оковима. Ту — у тамницу — долази излив његових понижених осјећаја и срдаче на ништавце и ласкавце. . . . Други чин: у Скадру, Подгорици и Ботуну. У Скадру везир Ахмет дочекује војску са којом ће на Црну Гору. При погледу на њу, избија обично турско хвалисање. Долази се у Подгорицу, гдје већ везира по мало обузима страх, кога не може сакрити; по ипак се куражи. Посљедњи призор су у селу Ботуну код ријеке Ситнице, на граници Црне Горе. Из тог села неколико српских породица бјеже у Црну Гору, док их један изрод — досељеник из Арбаније Коста Шкоља — задржава, говорећи, да немају куд тамо, и кудећи Црну Гору. Ту се сад појављују бимбаше: Ибро и Зуро: налазе истог Косту, који им казује за бјегунице; они крену у потјеру, али се враћају безуспјешно. За тим — околишећи — зашпту, да им Коста доведе из села какву лијењу жену или жевојку, на што овај одмах ноће, да их задовољи. Преваром доводи жевојку Милицу, по ова кад види, у чему је ствар, обори Косту у Ситницу, а сама утече преко ње у Црну Гору. . . . Чин трећи на Цетињу, Цареву Лазу и у Стамболу. Владика Давило долазе гласови, да је стигла силна војска турска. Он купи омет главаре на договор; ови купе и доводе војску и ту чине претходни распоред: један дио војске, под Јанком Бурашковићем, да засједе у гору Врањ, други, под Вукот Мићуновићем, код воде Влахиње; а трећи под владиком Давилом у средини. За тим долазе призори на Цареву Лазу бој и разбијаште, које у овом листу већ споменуемо читаоцима. Свршетак је у Цариграду: цару Ахмету долазе гласови о поразу његове војске, на што он оћера све своје прве савјетнице, ослободила Смаил-пашу и меће га за великог везира. То је радња у драми. Према овом

одломку видјеће се, како је опа у поједи постима изведено.

ДОМАЋЕ ВИЈЕСТИ.

Цетиње, 17 јула.

(С Двора.) Њезино Височанство

Књагиња Милена и Њихове Свјетлости Књагиња Олга Давилова и Књаз Престолонашљедник Давило и Господни Војвода Божо Петровић присијели су на „Јарославу“ јучер у јутро с Ријеке у Котор, а у подне су били на Цетињу, у најповољнијем здрављу. — Како је ово први пут да Његова Свјетлост Књаз Престолонашљедник долази на Цетиње као потпуно пунољетан, престолница га је свечано дочекала. Све улице биле су рано пекићене заставама а у 11 сати цијела гарда изашла је пут Бајица високијем путницима на сусрет. Кад су били близу вароши, стадоше тонови са табље грувати и звона са свих цркава славити. Кроз варош их је на више мјеста народ у храма поздрављао одушевљенијем усклицима; а пред Свијетлијем Двором државни Високодостојници и више чиновништво дочекало их је повијем радоснијем клицањем; војена музика свирањем народне хитине, а војничка чета цетињска оружјем пред преа. — Пред вечер је музика на пијаци свирала, и у први мрак започело је освјетљење вароши. — Овијем радоснијем поводом доносимо шљедће пригодне пјесме:

БОГ ЈЕ С ТОБОМ! . . .

Добродошлица народној ни Малци.

У половини јулија 1892.

(Хор Црногораца.)

Ка' дашца кад се врће
На висине неба плава:
Ти се врћеш, наша Мајко,
Опет к нама — свјетла, здрава . . .
Бог је с тобом! . . . силни Бог;
Бог хранитељ жита твог! —

Ти си круна, ти си слава,
Ти си понос наш и дика!
Ти си Мајке Ангелине
Живи образ, вјерна слика! . . .
Бог је с тобом! . . . Бог ће тај
Изаћи на те рајски сјај! —

Бисер-својства твога срца,
Ума твога врли дари,
Светост душе, — свети Мајко:
То су твоји сјајни чари! . . .
Бог је с тобом! . . . с њим си Ти:
Он над тобом вагда бди! —

Ходи Мајко! — Живица ни! . . .
Добро дошла! . . . Здравје била:
Ка' на небу сунчаница,
Ка' на земљи рајска вила! . . .
Бог је с тобом! . . . Бог ће бит
Вагда теби моћ и штит! —

Ходи Мајко! . . . Дај ми руку:
Чиста жага с пуног груди,
Пу ти сваки синак вјерни
Надубити збожно жуди! . . .
Бог је с тобом! . . . Он је Спас:
Твој . . . твог Дома, . . . свијех нас! —

Ј. Сундечић.

ДОБРОДОШЛИЦА

Његовој Свјетлости Књазу Нашљеднику ДАВИЛУ-АЛЕКСАНДРУ.

Жељно Т' очекива
Да ка' пунољетна
Сад поздравља Тебе
Црна Гора сретна! . . .

И ево нам стиже
Са зором нам рујном
И младонћу Твојом
Свијетлом и бујном.

Веселе је силно
И радост бескрајна,
Што уз Тебе стиже
И Мајка Ти сјајна!

Што уз Тебе сињу
И свјетла Даница:
Коју слави цјела
Српска нам земљица!

И плаво нам небо
Дале бисер росу
Те нам право благо
По земљици просу,

Славећи и оно
Пунољество твоје
И здравље Ти Мајке,
Што сад — сињуло је!

Радоје Црногорац.

(Наставиће се.)

